

- 124 »To vidim pač, da si — ko v gnezdju ptica —
tu v luči svoji; siplješ iz oči jo,
da blisnejo, ko smeh ti gre prek lica;
- 127 ne vem pa, častni duh, kàk ti velijo,
in ne, zakaj na t e m bivaš planeti,
ki solnca žarki ga ljudém temníjo.«
- 130 To sem dejal prot duši, v luč o deti,
ki prej mi rekla tiste besedi je;
ta hip še vse živeje se zasveti!
- 133 In kot očem se solnce časih skrije
zbog bleska silnega, ko zastor gosti
soparov v opoldanski čas povžije:
- 136 tãk skrila se zbog večje je radosti
prikazen sveta mi u žarke svoje,
in iz nevidne te očem skrivnosti
- 139 mi govorila, kar spev daljnji poje.

POLAGANJE MOSTU ČREZ BREZDNO.

Miran Jarc.

S smehom gradiva si most iz besed.
Glej, kak vznosito se boči tramovje
preko prepada, kjer divje valovje
strastnih opojev šumeva, zgrmeva.

Drzno se vzpenjam po okameninah
čustev: lokih razvratnih. Strašnéje,
še omamljiveje brezdnó pod mano se smeje. —
Ej, kak brezskrbno ti vriskajo črne oči, čarodejka!

»Lep in preprost je večer, ki toneva v njem ...«
Ah, kak je smešna ta misel, saj dobro veva oba,
kaj se v teh slokih besedica h skriva. —
In vendar vseeno tajiva, tajiva.